

— so odgovorili poslancu. Tedaj se je spomnil romana, ki so ga pravili v Benetkah... Javil se je doževi nevesti v Foscarijevi palači. Cecilija Foscarijeva se je silno zanimala za vse, kar se godi v Senju in je poklicala brata Ivana... Da so bile odpoklicane galeje, je Cecilijina zasluga. Uboga, krasna Cecilija! Zora — ona ne pozabi nikdar Senja... Ah, Zora! Mlada si. Vkljub vsem udarcem se ziblješ v nadi... To je mladost... A ko prideš, deklica, v moja leta, tedaj spoznaš, da je življenje večna ločitev. Tu se ti priljubi ta duša — tam ona. Ti bi se hotel ustaviti, ostati pri nji. Pa življenje je večna ločitev. Ne navezuj si srca na črne, ne na modre oči, deklica, ker mine, hiti naprej vse...“

Ginjena je poslušala deklica vojaka, moža, ki ni imel navade govoriti toliko, tako mehko. Pa že se pripravlja ladja, da ga odvede... Brez denarja in blaga, a z blagoslovom Senjanov, spremljan od vsega mesta, se je ukrkal Danijel Frankol. V Trst... „Še se vidiva z Jurišo,“ je stisnil Zori roko, ji poljubil prijateljski čelo — in vlažne so postale drobne oči drznega bojvnika. O, življenje je vedna ločitev!

„Kaj se pogovarjaš zopet z bosiljakom?“ kara Zoro mehak, prijeten glas. Tiho je stopil redovnik v rjavi halji na balaturo, stal, opazoval. „Ivo!“ poskoči veselo Zora: „Kakšne novice mi donášaš?“ Plaho poprašá ko vidi senco na bratovem blagem obličju.

„Da, novic je poln Senj,“ počenja mladi redovnik previdno. Nežna skrb za sestrico zveni iz vsake besede in kretnje, ko ji priobčjuje, da so se vrnili prognanci, posamič, brez vojvode...

Zora obstane. Mrzle, trde, leže roke v naročju. Usta trepečejo, oko strmi v brata. Ali je res rekel, da se je pogubil Juriša? Da so se vrnili prognanci? Četa brez vojvode, truplo brez glave. Tudi Vulatka ni? Tudi njega ni. Prišel je do prognancev...

Mahoma oživi nežna rdečica Zorin prebledeli obrazek. Živo spregovori: „Če je zviti Marko zraven, pogumni Vulatko, predrzni Juriša — potem se že rešijo. Pridejo, morda čez leto dni, toda pridejo. Le potolaži se, Ivo. Le molči, ne govori Milanšiču o mogoči smrti Juriševi, da se mi ne useli vsiljivi ženin v hišo...“

Mirno, kot je želel Ivo, je sprejela sestra neugodno poročilo. Poslala je po prognance, jim natočila vina, izpraševala vse na drobno in široko. Mirno je rekla, da se vrne Juriša. In če se ne vrne skoro, dolžnost je sestre, brata, tovarišev, da ga poiščejo, in če je treba, v samem Carigradu...

Ob takih besedah so se navdušili Uskoki: „To je Juriševa sestra! Če greš ti z nami, kneginjica, stopimo pred samega sultana, zahtevamo Juriša od njega.“

„Grem — tako mi Boga!“ je rekla Zora, se dvignila ponosno. Drznost je zalila njene nežne poteze. Očarani so jo gledali Uskoki. To ni upadla, žalujoča Zora. To je tista Zora, ki je hodila gizdava, visoka bratu naproti. Ivo je zmajal z glavo in odšel. Slišal je klice: „To je Orlovičeva kri! Živela naša pogumna kneginja! Živela Zora! To je pravi Uskok! Ni da bi vzdihal in čakal Uskok. S sabljo v roki si išče sreče...“

Mladi redovnik upre modro oko v nebo. Kdaj se ublaži ta rod? Mučno mu je v srcu, težko v glavi. Dobro razume, da ne bodri Zore samo ljubezen do Juriša. Ona se dvigne in pojde na negotova pota... Brata grem iskat, poreče — in pojde v nesrečo, nečast... Samo da se izogne usodi, Milanšiču. Kdaj je še hodilo dekcle po svetu, da išče brata? To se sliši samo v pravljici, samo v romantični pesmi...

(Dalje.)

Dekle.

Zložil Tonej Jelenič.

Čelo blede venča rusa kita,
rusa kita, v mehko krono zvita.
Izpod krone vrô bridkosti črne,
slednja v bajno čašo se utrne.

Pij jo, dekle, čašo! Več ko piješ,
lepša v žalostne oči zasiješ
in močnejše ti brsti mladost.

Ni ta čaša, čaša pikolita,
temuč grenka, s solzami izmita:
v njej se rosa z bridko roso strne,
v njej se srce v bridko srce vrne.

Pij jo, dekle, čašo! Še in še pokusi!
Moške misli, v tvoji kiti rusi
zapletene, ljubijo bridkost.

